

Arrest

nr. 111 394 van 7 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 april 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat D. SOUDANT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 augustus 2010 dient de verzoeker een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Op 9 maart 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 17 juli 2012 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 24 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 26 april 2013 dient de verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 26 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 26 april 2013 en is als volgt gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten I(...) O(...)

geboren te Bakaul , op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 26/04/2013

Overwegende dat betrokkene op 12/08/2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 09/03/2012 door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) afgesloten werd met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 17/07/2012 een tweede asielaanvraag indiende die op 24/07/2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overweging name. Overwegende dat betrokkene op 26/04/2013 een derde asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een brief van zijn advocaat voorlegt waarin verwezen wordt naar het asiëldossier van de broer (I (...) M(...)) van betrokkene en naar het feit dat dit dossier overgemaakt werd aan het CGVS. Overwegende dat ieder dossier individueel behandeld wordt rekening houdende met de voorgelegde stukken en de met de verklaringen. Overwegende dat betrokkene volgende documenten voorlegt in het kader van zijn huidige asielaanvraag : een brief dd 03/02/2013 afkomstig van het dorps hoofd en dorpsoudsten van Bakaval waarin beschreven wordt dat betrokkene en zijn broer problemen hadden met de Taliban en een schoolrapport op naam van zijn broer. Overwegende dat de advocaat van betrokkene verwijst naar de originele documenten die zich in het dossier van de broer van betrokkene bevinden. Overwegende dat uit de verklaringen van de broer blijkt dat zijn oom (en dus ook de oom van betrokkene) aan het dorps hoofd zou gevraagd hebben om deze brief te schrijven. Overwegende dat de voorgelegde brief dan ook een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat het schoolrapport enkel aantoonde dat zijn broer daar naar school zou geweest zijn maar geen enkel bewijs is van het feit dat betrokkene in Bakaval, Ghazni zou verbleven hebben. Overwegende dat het CGVS in haar beslissing dd 09/03/2012 in het kader van de eerste asielaanvraag van oordeel was dat er geen geloof kon gehecht worden aan het beweerde verblijf van betrokkene in Afghanistan en er bijgevolg geen geloof kon gehecht worden aan de asiëlmotieven. Overwegende dat de voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de beslissingen inzake de vorige asielaanvragen in positieve zin zouden kunnen wijzigen. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure, overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 24/07/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de Raad overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 51/8 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het evenredigheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht. De verzoeker beroept zich tevens op een manifeste appreciatiefout en machtsoverschrijding.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“1.1.

Artikel 51/8 Vreemdelingen wet bepaalt dat de minister of diens gemachtigde kan beslissen een asielaanvraag niet in overweging te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees van vervolging.

Verzoeker brengt bij zijn asielaanvraag dd 26 april 2013 nochtans wel degelijk nieuwe gegevens aan. Het betreft op dat moment een kopij van een brief dd. 03/02/2013 afkomstig van het dorps hoofd en de dorpsoudsten van Bakaval en van het schoolrapport van zijn broer I(...) M(...). Er wordt uitdrukkelijk gemeld dat de originele documenten in het bezit zijn van de asielinstantie die op basis van het nieuwe karakter van de documenten de nieuwe asielaanvraag van verzoekers broer hebben overgemaakt aan het CGVS.

De brief van het dorps hoofd en de dorpsoudsten dateert van 03/02/2013. Het gaat dus duidelijk om een nieuw element en nieuw feit. Dit nieuw stuk kon dus niet voorgelegd worden in de loop van de vorige asielaanvraag.

Bovendien verwijst verzoeker eveneens naar het arrest dd 5 januari 1996, nr 57.384 van de Raad van State, hetwelk luidt dat alhoewel kan worden gesteld dat bewijselementen die de verzoeker had kunnen voorleggen ter ondersteuning van zijn eerste aanvraag tijdens zijn eerste aanvraag, geen nieuwe feiten zijn, het niettemin een nieuw bewijs betreft van een vroegere situatie en toch een nieuw gegeven.

Zie: RvS, nr 57.384, 5 januari 1996, Rev.dr.etr. 1996, 387

Ook in een arrest dd. 21 September 2004, nr. 135.133 meent de Raad van State dat het nieuwe bewijs van een vroegere situatie een nieuw gegeven kan uitmaken en dat de onontvankelijkheidsexceptie als gevolg van een gebrek aan nieuwe gegevens niet kan worden weerhouden.

Zie: RvS 21 September 2004, nr. 135.133, T Vreemd. 2006, 28

Er kan worden vastgesteld dat alhoewel twee (originele) documenten worden neergelegd, tegenpartij toch een excuse probeert te vinden om de waarde van het document te kelderen.

De twee documenten dienden beschouwd te worden als nieuwe elementen of minstens als nieuwe bewijzen. Dit is trouwens wat tegenpartij op 09/04/2013 heeft gedaan toen zij met dezelfde documenten en hetzelfde asielaanvraag (in het licht van dezelfde beslissing van het CGVS op 09/03/2012) werd geconfronteerd. (Zie stuk 4 - beslissing dd. 09/04/2013 betreffende de nieuwe asielaanvraag van I(...) M(...)).

1.2.

Artikel 51/8 kent aan de Minister of aan diens gemachtigde eens beoordelingsbevoegdheid toe die zich ertoe beperkt te onderzoeken of de aangebrachte gegevens nieuw zijn.

Zie RvSt 11 juli 2000, nr. 88.870, APM2000,143; RvV 18 September 2007, nr 1784

Het onderzoek van de pertinentie van een nieuw gegeven houdt een onderzoek in naar de grond van de zaak en veronderstelt de ontvankelijkheidsverklaring van de nieuwe asielaanvraag.

De verwerende partij kan in het stadium van de inoverwegingname slechts die nieuwe gegevens verwerpen die manifest irrelevant zijn in het kader van een asielaanvraag.

Zie RvS 10 juli 2006, nr 161.213

In onderhavig dossier heeft verwerende partij zich uitgesproken over de inhoud, de geloofwaardigheid en de bewijswaarde van nieuwe stukken en elementen:

(...) "Overwegende dat betrokkene een brief van zijn advocaat voorlegt waarin verwezen wordt naar het asioldossier van de broer I(...) M(...) van betrokkene en naar het feit dat dit dossier overgemaakt werd aan het CGVS. Overwegende dat ieder dossier individueel behandeld wordt rekening houdende met de voorgelegde stukken en met de verklaringen. Overwegende dat betrokkene volgende documenten

voorlegt in het kader van zijn huidige asielaanvraag: een brief dd 03/02/2013 afkomstig van het dorpshoofd en dorpsoudsten van Bakaval waarin beschreven wordt dat betrokkene en zijn broer problemen hadden met de Taliban en een schoolrapport op naam van zijn broer. Overwegende dat de advocaat van betrokkene verwijst naar de originele documenten die zich in het dossier van de broer van betrokkene bevinden. Overwegende dat uit de verklaringen van de broer blijkt dat zijn oom (en dus ook de oom van betrokkene) aan het dorpshoofd zou gevraagd hebben om deze brief te schrijven. Overwegende dat de voorgelegde brief dan ook een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat het schoolrapport enkel aantoont dat zijn broer daar naar school zou geweest zijn maar geen enkel bewijs is van het feit dat betrokkene in Bakaval, Ghazni zou verbleven hebben. Overwegende dat het CGVS in haar beslissing dd 09/038202 in het kader van de eerste asielaanvraag van oordeel was dat er geen geloof kon gehecht worden aan het beweerde verblijf van betrokkene in Afghanistan en er bijgevolg geen geloof kon gehecht worden aan de asielmotieven. Overwegende dat de voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de beslissingen inzake de vorige asielaanvragen in de positieve zin zouden kunnen wijzigen. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Geneve of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. " (....)

In de bestreden beslissing verwijst verwerende partij naar:

- de verklaringen van verzoekers broer o.a. betreffende hun oom,
- een vermeend "gesolliciteerd" karakter van de brief van het dorpshoofd en de dorpsoudsten,
- het al dan niet bestaan van een link tussen het schoolrapport van verzoekers broer en het effectief verblijf in Afghanistan meer bepaald in de provincie Ghazni,
- wat in de beslissing dd. 09/03/2012 werd gesteld omtrent de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de afkomst om tot de conclusie te komen dat de twee nieuwe stukken niets nieuws zouden bijbrengen,

Zodoende heeft verwerende partij zich niet beperkt tot het onderzoeken van het al dan niet nieuw karakter van de twee nieuwe stukken / elementen. In onderhavig geval heeft verwerende partij zich kennelijk uitgesproken over de inhoud van de nieuwe stukken, hun bewijswaarden en heeft conclusies getrokken na een confrontatie van de nieuwe stukken met de verklaring van verzoekers broer tijdens zijn nieuwe asielaanvraag dd. 09/04/2013 en met de beslissing dd. 09/03/2012 van het CGYS.

Uit de bestreden beslissing blijkt dus duidelijk dat verwerende zich bevoegdheden heeft toegeëigend die tot het CGYS behoren.

Bovendien door zich niet te beperken tot het onderzoeken van het nieuw element en door de conclusie te trekken dat het stuk het asielrelaas en de afkomst onvoldoende bewijst heeft verwerende partij deze gegevens in aanmerking genomen en kon zij, na afloop van dit onderzoek, artikel 51/8 Vreemdelingenwet niet langer toepassen.

Zie: RvS 28 maart 2001, nr. 94.374, APM 2001,90

Eenmaal aangetoond dat er nieuwe elementen zijn, komt het enkel aan de Commissaris-Generaal van de Vluchtelingen en Staatlozen toe een onderzoek te voeren naar de bewijswaarde en de authenticiteit ervan.

Zie: RvV 18 September 2007, nr 1.784

Tot slot argumenteert men in de bestreden beslissing dat " de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Geneve of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980".

Er kan niet ontkent worden dat er nieuwe documenten worden neergelegd met name de brief van het dorpshoofd en de dorpsoudsten, het schoolrapport.

Het overmaken van de asielaanvraag van verzoekers broer op 09/04/2013 n.a.v. dezelfde documenten en dezelfde feiten gepaard gaande met hetzelfde asielrelaas tijdens de eerste asielprocedure vormt ook een nieuw rechtsfeit in onderhavig dossier.

Niettemin concludeert tegenpartij dat deze nieuwe gegevens geen ernstige aanwijzingen uitmaken voor een gegronde vrees voor vervolging.

Met andere woorden: verweerder heeft de nieuwe gegevens toch in overweging genomen aangezien zij werden getoetst aan de Conventie van Geneve. Dit is een inbreuk op artikel 51/8 Vreemdelingenwet.

1.3. -

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 legt voor de Overheid de verplichting op haar beslissingen te motiveren.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen voorziet evenwel een algemene motiveringsplicht van bestuurshandelingen met een individuele strekking.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepaalt uitdrukkelijk dat : "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

De formele motiveringsplicht bevat dus twee aspecten: het bestaan van een motivering en het adequate karakter hiervan.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur erkent eveneens een motiveringsplicht voor alle bestuurshandelingen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur legt daarnaast nog twee bijkomende verplichtingen op, met name de zorgvuldigheidsplicht en de evenredigheidsplicht.

De zorgvuldigheidsplicht brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding. (Zie A. MAST, OVERZICHT VAN HET BELGISCH ADMINISTRATIEF RECHT, p.52)

Het evenredigheidsbeginsel strekt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het bestuur dient dus haar beslissing te nemen rekening houdende met alle elementen ter zake. In onderhavig geval is de motivering inadequaet en onjuist. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de nieuwe asielaanvraag niet in overweging werd genomen louter omwille van het feit dat de twee voorgelegde stukken geen nieuwe elementen zouden vormen.

Bovendien laat de motivering evenmin toe te begrijpen waarom die zelfde stukken slaande op het zelfde asielaanvraag wel als nieuw werden beschouwd door de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing dd. 09/04/2013 betreffende verzoekers broer en niet in de bestreden beslissing betreffende verzoeker.

De bestreden beslissing is ook tegenstrijdig in haar motivering.

Eenzijdig acht verwerende partij zich niet gebonden door het feit dat de nieuwe asielaanvraag van verzoekers broer op grond van dezelfde stukken en asielaanvragen wel overgemaakt werd naar het CGVS. (...) "Overwegende dat betrokkene een brief van zijn advocaat voorlegt waarin verwezen wordt naar het asielaanvraag dossier van de broer I(...) M(...) van betrokkene en naar het feit dat dit dossier overgemaakt werd aan het CGVS. Overwegende dat ieder dossier individueel behandeld wordt rekening houdende met de voorgelegde stukken en met de verklaringen". (...)

Nochtans had het CGVS in haar beslissing dd. 09/03/2012 betreffende verzoekers broer gesteld wat volgt:

(...) " Uit uw verklaringen blijkt dat uw vluchtredenen gelijklopen aan die van uw broer O.. In hoofde van uw broer M., gezien de ongeloofwaardige verklaringen die hij aflegde over zijn herkomst uit de provincie Ghazni, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Gezien u eveneens verklaarde afkomstig te zijn uit de provincie Ghazni, u beweerde steeds op hetzelfde adres gewoond te hebben als uw broer in het dorp Bakawol (CGVS, p. 4) en u zich bovendien op dezelfde vluchtredenen baseert; kan ook aan uw asielaanvraag geen positief gevolg worden gegeven. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw broer. "(...)

Op 09/03/2013 stelde de asielinstanties dat de twee asielaanvragen, die van verzoeker en die van zijn broer M(...), ondeelbaar en gelijklopend waren. De beslissing van verzoekers broer werd gemotiveerd met een overname van de motivering van verzoekers beslissing. (zie stuk 5).

Thans kan tegenpartij niet ernstig stellen dat de twee nieuwe asielaanvragen niet meer gelijk lopend zijn. Tegenpartij kan evenmin ernstig stellen dat dezelfde stukken wel nieuwe elementen vormen voor M(...) en niet voor verzoeker.

Door een dergelijke handelswijze schendt tegenpartij het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en maakt een kennelijke appreciatiefout.

In het licht van de voorgelegde stukken en de beslissing die genomen werd voor verzoekers broer is de aangevochten beslissing ook kennelijk tegenstrijdig, incoherent en willekeurig.

Anderzijds verwijst verwerende partij naar de verklaringen van verzoekers broer op 09/04/2013 om de die in onderhavig dossier voorgelegde brief van het dorpsbestuur en de dorpsoudsten te verwerpen. (...) "Overwegende dat uit de verklaringen van de broer blijkt dat zijn oom (en dus ook de oom van betrokkene) aan het dorpsbestuur zou gevraagd hebben om deze brief te schrijven. Overwegende dat de voorgelegde brief dan ook een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft" (...)

De verklaringen en de voorgelegde stukken van verzoekers broer die aanleiding hebben gegeven tot het overmaken van de asielaanvraag aan het CGVS zouden volgens verwerende partij zonder relevantie zijn voor de asielaanvraag van verzoeker, zogezegd omdat ieder dossier los van elkaar zouden worden behandeld worden. Doch, verwerende partij meent zich op relevante wijze te kunnen baseren op de

verklaringen van verzoekers broer over ditzelfde stuk om daarentegen de asielaanvraag van verzoeker niet in aanmerking te nemen.

Dit is ook tegenstrijdig, incoherent en willekeurig.

Uit de redenering van verwerende partij zou men in identieke omstandigheden twee volkomen verschillende beslissingen nemen.

De incoherentie en de tegenstrijdigheid worden in onderhavig geval tot hun paroxisme getrokken daar verwerende partij elementen uit het ander dossier (dossier van I(...) M(...)) aanhaalt om in dezelfde omstandigheden een verschillende beslissing te nemen en tegelijkertijd te stellen dat alle dossiers individueel worden behandeld.

Dit staat haaks op het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Een dergelijke tegenstrijdige motivering is evenmin afdoende.

Het staat ook buiten kijf dat verwerende geen rekening heeft gehouden met alle elementen ter zake en dat zij minstens een kennelijk appreciatiefout heeft gemaakt door de asielaanvraag in dezelfde omstandigheden over te maken aan het CGVS en de andere niet niettegenstaande het identiek asielaanvraag, voorgelegde stukken en elementen.

Dit is des te meer onbegrijpelijk dat het om twee broers gaat wiens eerste asielaanvraag samen behandeld werd. (zie motivering van de beslissing dd. 09/03/2012 - stuk 5)

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 vermits tegenpartij verder ging dan het onderzoeken van het nieuwe karakter van de voorgelegde stukken of ingeroepen elementen.

Door bevoegdheden uit te oefenen die duidelijk behoren tot het CGVS heeft verwerende partij machtsoverschrijding gepleegd.

De motivering van de bestreden beslissing is ook volledig inadequaat laat staan onjuist. De bestreden beslissing beantwoordt dus evenmin aan de bovenvermelde vereisten betreffende de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt dus ook artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen.

Door buiten de beperkingen van haar bevoegdheden te handelen doch ook door geen rekening te houden met haar vorige beslissing dd. 09/04/2013 betreffende de nieuwe asielaanvraag van verzoekers broer en door tegenstrijdige standpunten te nemen in twee gelijklopende asielaanvragen met identieke feiten en documenten heeft verwerende partij het beginsel van behoorlijk bestuur geschonden en een kennelijke appreciatiefout gepleegd."

3.1.1 De verzoeker voert vooreerst een schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

3.1.1.1 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Hetzelfde geldt voor de motiveringsplicht opgelegd door artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet, gesteld dat de verzoeker bij zijn derde asielaanvraag geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielaanvraag waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hierbij wordt telkens *in concreto* gemotiveerd waarom de door de verzoeker ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag aangebrachte elementen niet worden weerhouden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3.1.1.2 Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wordt verder verwezen naar het toepasselijke artikel 71/5 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien hij een asielaanvraag, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet, niet in aanmerking neemt. Hierbij wordt tevens, onder verwijzing naar artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat aangezien aan de verzoeker reeds meerdere malen, en dit voor het laatst op 2 oktober 2012, een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en hij hieraan geen gevolg gaf, de termijn om het grondgebied te verlaten wordt bepaald op zeven dagen.

3.1.1.3 De verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing intern tegenstrijdig is in haar motivering door enerzijds te stellen dat de verklaringen en de stukken voorgelegd door zijn broer zonder relevantie zouden zijn voor zijn asielaanvraag omdat elk dossier individueel wordt behandeld en anderzijds over de brief van de dorpsversten te oordelen dat uit de verklaringen van zijn broer blijkt dat deze laatste aan de dorpsversten gevraagd heeft om deze brief te schrijven zodat het een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft.

De motieven die de verzoeker hier viseert zijn de volgende:

“Overwegende dat betrokkene een brief van zijn advocaat voorlegt waarin verwezen wordt naar het asioldossier van de broer (I (...) M(...)) van betrokkene en naar het feit dat dit dossier overgemaakt werd aan het CGVS. Overwegende dat ieder dossier individueel behandeld wordt rekening houdende met de voorgelegde stukken en de met de verklaringen.”

en

“Overwegende dat betrokkene volgende documenten voorlegt in het kader van zijn huidige asielaanvraag : een brief dd 03/02/2013 afkomstig van het dorps hoofd en dorpsoudsten van Bakaval waarin beschreven wordt dat betrokkene en zijn broer problemen hadden met de Taliban (...). Overwegende dat de advocaat van betrokkene verwijst naar de originele documenten die zich in het dossier van de broer van betrokkene bevinden. Overwegende dat uit de verklaringen van de broer blijkt dat zijn oom (en dus ook de oom van betrokkene) aan het dorps hoofd zou gevraagd hebben om deze brief te schrijven. Overwegende dat de voorgelegde brief dan ook een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft.”

Uit deze motieven blijkt reeds dat de verzoeker zich vergist waar hij stelt dat de verweerder zou hebben geoordeeld dat de stukken voorgelegd door zijn broer niet relevant zouden zijn voor de huidige asielaanvraag daar ieder dossier los van elkaar moet worden behandeld. Dergelijke veralgemeende argumentatie kan niet in de bestreden beslissing worden gelezen, zij het expliciet of impliciet.

Waar de bestreden beslissing stelt dat ieder dossier individueel wordt behandeld rekening houdend met de voorgelegde stukken en de verklaringen, slaat dit immers duidelijk op de door de verzoeker voorgelegde brief van verzoekers advocaat waarin hij melding maakt dat het dossier van verzoekers broer werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het feit dat de overige door de verzoeker bij zijn derde asielaanvraag voorgelegde documenten, dit zijn de brief van het dorps hoofd en het schoolrapport (beiden in kopie daar de originelen zich bevinden in het dossier van de broer), in de bestreden beslissing in rekening worden genomen en dat met betrekking tot de brief van het dorps hoofd wordt verwezen naar de verklaringen van verzoekers broer waaruit blijkt dat deze brief een gesolliciteerd karakter vertoont, is dan ook niet tegenstrijdig met het motief waarin op het argument dat de asielaanvraag van verzoekers broer aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, wordt geantwoord dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld. De door de verzoeker geïssueerde motieven handelen immers over onderscheiden elementen zoals naar voor gebracht in verzoekers derde asielaanvraag zodat van een intern tegenstrijdige motivering geen sprake kan zijn.

3.1.1.4 Deze motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt de verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond. Evenmin is een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet aan de orde.

3.1.2 In de mate dat de verzoeker aanvoert dat de motiveringen van de bestreden beslissingen niet redelijk en niet correct zijn, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Dienaangaande dient er op te worden gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In zoverre de verzoeker de schending aanvoert van de zorgvuldigheidsplicht, dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, HELLEMANS; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad echter niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De motiverings- en zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in het licht van de bij de bestreden beslissing toegepaste wettelijke bepaling(en).

3.1.3 Het betreffende artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals van kracht op datum van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

3.1.4 De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet verweerder toekent, is beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

3.1.5 Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker bij zijn derde asielaanvraag drie stukken neerlegde: een brief van zijn advocaat waarin melding wordt gemaakt van het feit dat de tweede asielaanvraag van verzoekers broer op 9 april 2013 werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal, een brief met vertaling van het dorps hoofd en dorpsoudsten van Bakaval in verband met

problemen met de taliban en een schoolrapport op naam van zijn broer, tevens met vertaling. De verzoeker verklaarde hierbij dat de originelen van de brief van het dorps hoofd en het schoolrapport zich op het Commissariaat-generaal bevinden daar het dossier van zijn broer na zijn tweede asielaanvraag werd overgemaakt. Hij verklaarde tevens dat hij enkel nog contact heeft met zijn oom in Afghanistan, dat hij nog steeds geen nieuws heeft van zijn ouders en familie en dat de problemen die hij had nog steeds bestaan. (zie gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken dd. 26 april 2013, vraag 15).

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de door de verzoeker naar voor gebrachte stukken en de verklaringen in rekening werden genomen door de verweerder. Evenwel werden op basis van deze stukken en verklaringen geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet weerhouden. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde hieromtrent als volgt: *“Overwegende dat betrokkene een brief van zijn advocaat voorlegt waarin verwezen wordt naar het asioldossier van de broer (I (...) M(...)) van betrokkene en naar het feit dat dit dossier overgemaakt werd aan het CGVS. Overwegende dat ieder dossier individueel behandeld wordt rekening houdende met de voorgelegde stukken en de met de verklaringen. Overwegende dat betrokkene volgende documenten voorlegt in het kader van zijn huidige asielaanvraag : een brief dd 03/02/2013 afkomstig van het dorps hoofd en dorpsoudsten van Bakaval waarin beschreven wordt dat betrokkene en zijn broer problemen hadden met de Taliban en een schoolrapport op naam van zijn broer. Overwegende dat de advocaat van betrokkene verwijst naar de originele documenten die zich in het dossier van de broer van betrokkene bevinden. Overwegende dat uit de verklaringen van de broer blijkt dat zijn oom (en dus ook de oom van betrokkene) aan het dorps hoofd zou gevraagd hebben om deze brief te schrijven. Overwegende dat de voorgelegde brief dan ook een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat het schoolrapport enkel aantoont dat zijn broer daar naar school zou geweest zijn maar geen enkel bewijs is van het feit dat betrokkene in Bakaval, Ghazni zou verbleven hebben. Overwegende dat het CGVS in haar beslissing dd 09/03/2012 in het kader van de eerste asielaanvraag van oordeel was dat er geen geloof kon gehecht worden aan het beweerde verblijf van betrokkene in Afghanistan en er bijgevolg geen geloof kon gehecht worden aan de asielmotieven. Overwegende dat de voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de beslissingen inzake de vorige asielaanvragen in positieve zin zouden kunnen wijzigen.”* De gemachtigde van de staatssecretaris concludeert dat de verzoeker geen nieuwe gegevens naar voor heeft gebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Aldus komt de gemachtigde van de staatssecretaris op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat *er in casu* geen nieuwe elementen werden aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

3.1.6 De verzoeker stelt dat de brief van het dorps hoofd en de dorpsoudsten dateert van 3 februari 2013 en dat het dus duidelijk gaat om een nieuw element en een nieuw feit dat niet kon worden voorgelegd in de loop van de vorige asielaanvraag. De verzoeker meent tevens dat de gemachtigde van de staatssecretaris te dezen zijn bevoegdheid is te buiten gegaan door zich uit te spreken over de inhoud van de nieuwe stukken en hun bewijswaarde en door deze stukken te beoordelen in het licht van de verklaringen van zijn broer in zijn tweede asielaanvraag enerzijds en de beslissing inzake zijn eerste asielaanvraag anderzijds. De verzoeker meent dat het niet aan de verweerder toekomt om in een beslissing tot niet in overwegingname op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet te concluderen dat de voorgelegde stukken zijn asielrelaas en afkomst niet bewijzen en dat het hem ook niet toekwam de nieuwe gegevens te toetsen aan de Conventie van Genève. Tot slot betoogt de verzoeker dat de bestreden beslissing tegenstrijdig en willekeurig is daar de asielaanvraag van zijn broer wel in overweging werd genomen en doorgestuurd naar het Commissariaat, terwijl zijn broer zich op dezelfde stukken baseerde en terwijl de beslissing van de commissaris-generaal in de eerste asielaanvraag van zijn broer werd gemotiveerd met een overname van de motivering van de beslissing van de verzoeker. Volgens de verzoeker gaat het niet op om, in tegenstelling tot het oordeel in de eerste asielaanvraag, thans niet meer aan te nemen dat de asielaanvragen van de verzoeker en zijn broer gelijklopend zijn en om dezelfde stukken in het geval van zijn broer wel in overweging te nemen en in zijn geval niet.

3.1.7 In tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt te veronderstellen omvat het begrip *“nieuw gegeven”* niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is immers duidelijk wat de criteria betreft om te bepalen of een bij een herhaalde

asielaanvraag voorgelegd element al dan niet een “*nieuw gegeven*” uitmaakt. Één van die criteria is dat de gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr.143.020, RvS 13 april 2005, nr.143.021). Het loutere feit dat de verzoeker gegevens niet kon aanbrengen noch vermelden in zijn vorige asielprocedure is op zich dan ook onvoldoende om aan te nemen dat het een nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156).

De stukken die de verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag heeft aangebracht kunnen weliswaar “*nieuw*” zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, maar de verzoeker toont niet aan dat ze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020).

Het begrip “*nieuwe gegevens*” heeft voorts niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 oktober 2009, nr. 196.606).

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Deze bepaling laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Uit stukken die geen bewijswaarde hebben, kunnen alleszins geen aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van het bestaan van ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet afgeleid worden.

Stellen dat het niet aan de verwerende partij zou zijn om de stukken af te toetsen aan de beslissing inzake de eerste asielaanvraag, zoals de verzoeker doet, gaat evenmin op. Immers, bij de beoordeling van de als nieuw aangevoerde gegevens kan ook worden nagegaan of ze nieuw zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 4 december 2012; nr. 9275 (c); RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c); RvS 17 mei 2010, nr. 5672 (c)).

3.1.8 De documenten die verzoeker bij zijn derde asielaanvraag heeft voorgelegd - zijnde een brief van zijn dorps hoofd en de dorpsoudsten uit zijn land van herkomst, een schoolrapport van zijn broer en een brief van zijn advocaat - zijn weliswaar nieuw in de zin dat ze voor het eerst worden voorgelegd doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven om welke reden ze niet kunnen worden beschouwd als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, meer bepaald omdat de brief van het dorps hoofd een gesolliciteerd karakter vertoont, omdat het schoolrapport enkel aantoonde dat verzoekers broer in Bakaval naar school is gegaan maar geen enkel bewijs vormt van het feit dat de verzoeker er zelf zou hebben verbleven en dat de brief van de advocaat waarin melding wordt gemaakt dat de tweede asielaanvraag van verzoekers broer werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal niet kan wegnemen dat ieder dossier individueel moet worden beoordeeld.

De Raad stelt vast dat de verzoeker niet betwist dat de brief van het dorps hoofd en de dorpsoudsten een gesolliciteerd karakter heeft en dat hij evenmin betwist dat deze brief werd geschreven op aanvraag van zijn oom. Er valt dan ook niet in te zien welk belang de verzoeker kan hebben bij zijn kritiek dat het gesolliciteerd karakter van de genoemde brief werd vastgesteld aan de hand van de verklaringen van zijn broer in diens tweede asielaanvraag. Dit geldt des te meer nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker er zich wat deze brief betreft zelf toe heeft beperkt louter te verwijzen

naar het origineel van deze brief die zich in het dossier van zijn broer bevindt en de vage uitleg dat deze brief is *“geschreven door de baas van het dorp Bakaval ivm problemen met de taliban”* (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken dd. 26 april 2013, vraag 15).

Er dient voorts op te worden gewezen dat de verweerder tevens heeft geoordeeld dat de door de verzoeker voorgelegde documenten, waaronder dus de bedoelde brief van het dorps hoofd en dorpsoudsten, niet van aard zijn dat ze de beslissingen inzake de vorige asielaanvragen van de verzoeker in positieve zin zouden kunnen wijzigen. De verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat de verweerder de “nieuwe” stukken niet mag confronteren met de beslissing inzake zijn eerste asielaanvraag. Teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van *“nieuwe gegevens”* kan de gemachtigde van de staatssecretaris immers tevens de relevantie van de aangehaalde gegevens onderzoeken door deze gegevens af te toetsen aan de voorgaande asielprocedures van de verzoeker en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht. Zoals uiteengezet onder punt 3.1.7 kan in het kader van een beslissing op basis van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet immers ook worden nagegaan of de aangehaalde gegevens nieuw zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 4 december 2012; nr. 9275 (c); RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c); RvS 17 mei 2010, nr. 5672 (c)). Uit de beslissing van 9 maart 2012 inzake verzoekers eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat verzoekers kennis van Afghanistan en Ghazni dermate lacunair is dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in Afghanistan en waarin tevens werd geoordeeld dat de verzoeker reeds sinds lange tijd niet meer in Afghanistan woonachtig was, zodat de verzoeker met zijn asielrelaas dat onlosmakelijk is verbonden aan zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan, geen nood aan internationale bescherming heeft aannemelijk gemaakt. Deze beslissing is definitief, gezien niet blijkt dat de verzoeker er enig rechtsmiddel tegen heeft aangewend. Het komt de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk voor om over een brief die is geschreven door het dorps hoofd en de dorpsoudsten van Bakaval op vraag van de oom van de verzoeker en waarvan niet betwist wordt dat hij een gesolliciteerd karakter heeft, te oordelen dat deze brief niet van aard is om de beslissingen inzake verzoekers eerdere asielaanvragen te wijzigen (cf. RvS 17 mei 2010, nr. 5672 (c)) derwijze dat het niet als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kan in aanmerking worden genomen.

3.1.9 De Raad stelt tevens vast dat de verzoeker niet betwist dat het voorgelegde schoolrapport op naam van zijn broer staat en dat het dus niet kan bewijzen dat de verzoeker toentertijd in Bakaval, Ghazni, zou hebben verbleven. De Raad benadrukt hierbij dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet duidelijk bepaalt dat een herhaalde asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen indien de betrokken vreemdeling *“geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.”* (eigen onderlijning). De verzoeker toont dan ook op geen enkele wijze aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn van de verweerder om dit stuk niet als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet te weerhouden.

3.1.10 Wat de brief van verzoekers advocaat betreft, heeft de verweerder er terecht op gewezen dat elk dossier afzonderlijk dient te worden beoordeeld. Dit is zeker zo in het raam van de bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekent. Het is immers duidelijk dat de bewijslast ter zake bij de aanvrager ligt, het is dan ook de aanvrager die moet aantonen dat er nieuwe gegevens zijn, die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de vorige asielprocedure waarin hij ze kon aanbrengen en die ernstige aanwijzingen inhouden dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat. Het loutere feit dat de tweede asielaanvraag van zijn broer werd overgemaakt voor een beoordeling ten gronde door het Commissariaat-generaal, houdt voor de verweerder dan ook geenszins een verplichting in om ook de asielaanvraag van de verzoeker in overweging te nemen. Er anders over oordelen zou volledig afbreuk doen aan de bewijslast die in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet berust bij de individuele aanvrager.

De verzoeker beperkt zich overigens tot de loutere bewering dat de asielaanvraag van zijn broer op basis van precies dezelfde elementen zou zijn gegrond. De verzoeker heeft de Raad niet in het bezit gesteld van enig bewijskrachtig gegeven waaruit kan worden opgemaakt dat zijn broer bij zijn tweede asielaanvraag, geen enkel ander stuk of verklaring heeft overgemaakt dan de stukken en de verklaringen die de verzoeker zelf heeft aangebracht bij zijn derde asielaanvraag. De verzoeker slaagt er dan ook niet aan te tonen dat de desbetreffende beslissing tot in overwegingname van de tweede

asielaanvraag van zijn broer zou berusten op precies dezelfde stukken en verklaringen die ook thans voorliggen. De loutere beweringen hieromtrent van de verzoeker, kunnen niet worden aangenomen.

Bovendien bevat de bestreden beslissing zelve reeds een indicatie die een verschil kan verantwoorden tussen de beoordeling inzake de tweede asielaanvraag van verzoekers broer en die van de verzoeker zelve. Er wordt in de bestreden beslissing immers op gewezen dat het door de verzoeker voorgelegde schoolrapport, waarvan hij heeft aangegeven dat het zich op het Commissariaat-generaal bevindt voor de behandeling van de tweede asielaanvraag van zijn broer, enkel kan aantonen dat verzoekers broer er heeft school gelopen. Dit stuk kan dan ook relevant zijn voor de beoordeling van de tweede asielaanvraag van verzoekers broer, maar is dat niet voor de verzoeker zelve. Bovendien staat het buiten betwisting dat verzoekers broer minderjarig is, hetgeen ook al een ander feitelijk element vormt.

De stelling van de verzoeker dat de eerste asielaanvraag van verzoekers broer werd gemotiveerd door de overname van de motieven van de beslissing die in hoofde van de verzoeker werd getroffen, mist bovendien feitelijke grondslag. Uit de beslissing dd. 9 maart 2012 die de verzoeker als stuk 5 bij het verzoekschrift voegt, blijkt immers dat de motivering van de beslissing van verzoekers broer niet beperkt is tot de verwijzing naar de motieven uit de beslissing van de verzoeker, maar dat op grond van de individuele verklaringen van verzoekers broer wordt vastgesteld dat ook diens kennis van Afghanistan en Ghazi dermate beperkt is dat er aan zijn beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Aldus werden ook in het kader van de eerste asielaanvraag van de verzoeker en zijn broer twee beslissingen genomen op basis van individuele motieven en vaststellingen. De kritiek van de verzoeker dat het niet zou opgaan om thans de asielaanvragen van de verzoeker en die van zijn broer niet meer als gelijklopend te zien, vertrekt dan ook vanuit een verkeerde premisse dat inzake de eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat de asielaanvragen ondeelbaar en gelijklopend zijn. Alleen daarom reeds is deze kritiek niet dienstig.

De verzoeker slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn van de verweerder om de asielaanvraag van verzoekers broer wel in overweging te nemen en die van hem niet.

3.1.11 Waar de verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State waarin overwogen wordt dat een nieuw bewijs van een vroegere situatie ook een nieuw gegeven kan zijn, merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien beperkt de verzoeker zich tot het citeren van rechtspraak, zonder echter deze rechtspraak ook maar op enige wijze op zijn concrete situatie te betrekken. De verzoeker maakt op geen enkele wijze duidelijk in welke mate de door hem naar voor gebrachte stukken bewijzen zouden zijn, noch van welke vroegere situaties zij het bewijs zouden vormen. De loutere bewering dat de brief van het dorps hoofd en dorpsoudsten en het schoolrapport een nieuw element of een nieuw bewijs vormt in de zin van deze rechtspraak, is dan ook niet van aard om de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt tot slot ook niet dat de door de verzoeker voorgelegde documenten inhoudelijk zouden zijn afgetoetst aan de criteria van de Vluchtelingenconventie, zoals de verzoeker ten onrechte beweert.

3.1.12 Met zijn betoog slaagt de verzoeker er dan ook niet in aan te tonen dat hij bij zijn derde asielaanvraag nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht waar de verweerder ten onrechte geen rekening mee heeft gehouden.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt tevens dat de verweerder *in casu* naar recht en reden en volledig conform de hem bij artikel 51/8 van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid heeft geoordeeld dat de verzoeker *“geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure”* en dat hij *“geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”* zodat de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging werd genomen.

Er blijkt dan ook geen schending van de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht of artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Een kennelijke appreciatiefout of machtsoverschrijding is niet aangetoond.

3.1.13 De Raad merkt op dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* gelet op hetgeen voorafgaat niet het geval is. De verzoeker maakt dan ook geen schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk.

3.1.14 In de mate dat de verzoeker zich in zijn betoog meermaals beroept op een schending van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”, merkt de Raad op dat het bestuursrecht geen uniek en enig “*beginsel van behoorlijk bestuur*” kent maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur en de verzoeker nalaat te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur hij precies geschonden acht. Dergelijk middelonderdeel bevat geen voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden en is bijgevolg onontvankelijk in toepassing van artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

3.1.15 Het eerste middel is dienvolgens, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.2 In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 1 en 33 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

3.2.1 Het middel wordt als volgt toegelicht:

“2.1.

Er bestaan toch ernstige aanwijzingen van een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Geneve.

Tegenpartij dient er zich van te verzekeren, alvorens dergelijke beslissing te nemen, dat de veiligheid en psychische integriteit van verzoeker kan gewaarborgd worden.

Verzoeker roept ernstige problemen in die de grondslag vormen van zijn vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Hij komt ook uit een gevaarlijke en onveilige streek met blind geweld, met name GHAZNI;

Tijdens de eerste asielaanvraag werd aan verzoeker en zijn broer verweten hun asielmotieven en hun afkomst onvoldoende aan te tonen. Bijgevolg zijn de twee nieuwe stukken die in het kader van verzoekers laatste asielaanvraag werden voorgelegd van uiterst groot belang vermits zij rechtstreeks slaan om de asielmotieven en de regio van afkomst.

Bovendien dient de overheid bijzonder voorzichtig en aandachtig te zijn wanneer de schending van artikel 3 ter sprake komt.

Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worde gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de kandidaat-vluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen

Zie:

EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 75

EHRM 26 april 2005, Miislam/Turkije, § 66

Zie ook:

RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van verzoekers naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekers

Zie:

EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78;

EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129

EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine Zie ook:

RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waar naartoe de kandidaat-vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens.

Zie:

EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348;

EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54;

EHRM 26 april 2005, Mišim/Turkije, § 67;

EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Zie ook:

RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort.

Zie:

EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132 Zie ook:

RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden.

Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft

Zie:

EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80;

EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148

Zie ook:

RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)

Men kan niet zonder meer beslissen de aanvraag niet meer te onderzoeken wanneer verzoeker toch twee nieuwe en belangrijke elementen bijbrengt. Omwille van de ernst van de gevolgen ingeval van gedwongen terugkeer naar het land van herkomst (in casu, provincie GHAZNI in Afghanistan) diende de inhoud en de bewijswaarde van de nieuwe elementen / documenten onderzocht te worden door het CGVS. Daarentegen kon verwerende partij niet lichtzinnig en aan de hand van een

tegenstrijdige en wankelende stellingen oordelen dat de ingeroepen elementen niet nieuw waren voor verzoeker doch wel nieuw voor verzoekers broer.

Een risico op vervolgingen in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of op onmenselijk en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM eisen een extreme voorzichtigheid.

In onderhavig geval heeft verwerende partij gefaald aan een grove onvoorzichtigheid en nauwkeurigheid.

2.2.

Artikel 8 van het EVRM stelt een plicht in voor de overheid om zich van inmengingen in het gezinsleven te onthouden. Het grondrecht verschaft een basis voor mensen die tot eenzelfde gezin behoren om hun belangen in rechte te doen gelden.

(VANDE LANOTTE, J. EN HAECK, Y., Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 738)

Uit het recht op eerbiediging van het gezinsleven vloeit niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmengingen in het gezinsleven te onthouden, maar ook een positieve plicht om die maatregelen te nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven. Enerzijds dient de overheid zich te onthouden van alle onnodige inmengingen in het familieleven, anderzijds dient zij ook actief op te treden met het oog op het mogelijk maken van dat familieleven. (Hof Mensenrechten, Paula en Alexandra Marckx v. Belgium, arrest van 13 juni 1979, Pub!. Hof, Serie A, Vol. 31, § 31).

Meer systematisch hanteert het Hof voor de Rechten van de Mensen twee criteria om tot het bestaan van een familieleven te besluiten: 'bestaat er een band van bloed- of aanverwantschap?' en 'is deze familiale band voldoende hecht'?

(Commissie, nr. 10.730/84, rapport van 7 oktober 1986)

Verzoeker en zijn minderjarige broer vormen een bestaand gezin dat beschermd dient te worden.

De bestreden beslissing zal op onaanvaardbare wijze een bestaand gezinsleven in het gedrang brengen. Bij gedwongen terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst zal hij op een bruuske wijze gescheiden zijn van zijn in België verblijvende minderjarige broer.

Een beperking van het grondrecht vervat in art. 8 EVRM kan enkel gebeuren in de gevallen voorzien door artikel 8§2 van het EVRM :

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Vertalen we de algemene voorwaarden uit paragraaf 2, naar het concrete grondrecht van artikel 8§1, dan kan onder meer afgeleid worden dat de regels die relaties beperken, duidelijk moeten zijn (legaliteit), tot bescherming van legitieme belangen moeten strekken en dus niet gebaseerd mogen zijn op willekeur (legitimiteit) en noodzakelijk moeten zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

(VANDE LANOTTE, J. EN HAECK, Y., *Handboek EVRM*, Antwerpen, Intersentia, 2004, 738)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde in zijn arrest REES van 17/10/1986, dat, om de verplichtingen van een Staat te bepalen, er een evenwicht moet worden bewaard tussen, enerzijds het algemeen belang en anderzijds de belangen van het individu, en dat de criteria van artikel 8§2 EVRM in dat opzicht een nuttige richtlijn vormen.

Een inbreuk op artikel 8 EVRM is dan ook enkel toegelaten indien ze noodzakelijk is voor het verwezenlijken van een van de doeleinden voorzien door het Verdrag, en indien ze bovendien noodzakelijk is in een democratische samenleving.

(« La mise en oeuvre de la Convention européenne des droits de l'Homme », Ed. du jeune Barreau de Bruxelles. 1994, p.92.)

Deze vereiste van proportionaliteit legt de overheid de verplichting op om een afweging te maken tussen het beoogde doel, noodzakelijk voor het algemene belang, en de ernst van de inbreuk op de bescherming van het particulier belang.

Zie :

R.v S. 9/04/02, nr 105.428;

R.v S. 16/05/1997, nr. 66.292;

R.v S. 26/09/1997 nr. 68.643;

R.v S. 1/02/1999 nr. 78.711;

In casu heeft verwerende partij geen rekening gehouden met het proportionaliteitsbeginsel.

Verwerende partij had kennis van de familiale banden tussen verzoeker en zijn minderjarige broer I(...) M(...). Dit blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing en van de voorafgaande briefwisseling van verzoekers raadsman aan de Dienst Vreemdelingenzaken. (zie stuk 2)

De uitvoering van de bestreden beslissing (o.a. het bevel om het grondgebied te verlaten) brengt een bruuske scheiding tussen verzoeker en zijn minderjarige broer (wiens asiëldossier overgemaakt werd aan het CGVS) met zich mee.

Naast de bovenvermelde incoherentie tussen die twee verschillende stellingen in identieke omstandigheden blijkt ook uit de bestreden beslissing dat verwerende partij geen proportionaliteitsonderzoek heeft uitgevoerd bij het nemen van de bestreden beslissing. Er werd geen afweging gemaakt tussen de algemene belangen en verzoekers belangen, o.a. de opgelopen risico's voor verzoeker ingeval van verwijdering en de verbreking van de effectieve en bestaande familiebanden tussen verzoeker en zijn minderjarige broer.

Dit ontstentenis van proportionaliteitsonderzoek is des te meer onbegrijpelijk dat de asielmotieven en de voorgelegde stukken voor de nieuwe asielaanvraag van verzoeker en zijn broer identiek zijn. Beide asielprocedure zijn dus ondeelbaar minstens sterk gebonden aan elkaar.

Bijgevolg schendt bestreden beslissing artikel artikelen 1 en 33 van de Conventie van Geneve en artikelen 3 en 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

3.2.2.De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op een schending van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie. Deze verdragsrechtelijke bepaling heeft immers geen rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde. Bovendien bepaalt artikel 1 van de Vluchtelingenconventie de criteria om als vluchteling te worden erkend, terwijl in de bestreden beslissing hieromtrent geen standpunt ingenomen wordt en zelf niet kan ingenomen worden gelet op de beperkte bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing, werd *in casu* correct vastgesteld dat

de verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht in het kader van zijn derde asielaanvraag. Ook daarom kan de schending van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie te dezen niet dienstig worden aangevoerd.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 33 van de Vluchtelingenconventie wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing weliswaar een bevel om het grondgebied te verlaten en dus een verwijderingsmaatregel omvat, maar dat de verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt in welk opzicht de bestreden beslissing een daadwerkelijke uitwijzing zou impliceren naar zijn land van herkomst. Het bevel om het grondgebied te verlaten geldt enkel voor de in dit bevel genoemde Staten en verplicht de verzoeker geenszins om naar zijn land van herkomst terug te keren en bovendien blijkt uit geen enkel gegeven dat dit bevel op gedwongen wijze zou worden uitgevoerd. Het non-refoulementbeginsel zoals bepaald in artikel 33 van de Vluchtelingenconventie kan dan ook niet op ontvankelijke wijze tegen de thans bestreden beslissing worden aangevoerd.

3.2.3 Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, wijst de Raad er op dat dit verdragsartikel bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Artikel 3 EVRM vereist aldus dat de verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggesteerd, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst alsook een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, op zich niet volstaat (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Wat de algemene situatie in verzoekers land van herkomst betreft, merkt de Raad nog op dat het EHRM heeft geoordeeld dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een situatie van willekeurig of algemeen geweld aanleiding kan geven tot bescherming onder artikel 3 EVRM. De situatie van willekeurig geweld dient immers een voldoende niveau van intensiteit te bereiken. Enkel in "de meest extreme gevallen" zal een situatie van algemeen of willekeurig geweld dat niveau van intensiteit bereiken waardoor een reëel risico op slechte behandeling ontstaat louter doordat de verzoekende partij bij terugkeer aan zulk geweld

wordt blootgesteld bij terugkeer. (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 115 en EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 218). Het is aan de verzoeker om aan te tonen dat het geweld in zijn land van herkomst het niveau bereikt van intensiteit waarbij kan worden aangenomen dat de uitwijzing naar dit land in strijd komt met artikel 3 van het EVRM.

De Raad kan *in casu* echter enkel vaststellen dat de verzoeker zich beperkt tot het louter aanhalen van rechtspraak van het EHRM en de vage verwijzing naar zijn asielaanvragen. De verzoeker brengt echter geen enkel recent gezaghebbend rapport aan dat zou kunnen aantonen in welke mate er in zijn land van herkomst daadwerkelijk een situatie van willekeurig geweld zou bestaan derwijze dat een eventuele uitwijzing naar dit land een inbreuk zou uitmaken op artikel 3 van het EVRM. De verzoeker brengt daarnaast ook geen enkel concreet element aan dat er op zou kunnen wijzen dat hij persoonlijk dient te vrezen voor behandelingen die strijden met artikel 3 van het EVRM. De verzoeker maakt dan ook op geen enkele wijze concreet aannemelijk dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het vage betoog van de verzoeker volstaat dan ook niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Bovendien wijst de Raad er nogmaals op dat de bestreden beslissing de verzoeker geenszins verplicht om terug te keren naar zijn land van herkomst. Ook de verzoeker blijft in gebreke om aan te tonen in hoeverre hij, om gevolg te geven aan dit bevel, geen enkele andere mogelijkheid heeft dan zich te begeven naar zijn land van herkomst. Een reëel perspectief op een daadwerkelijke uitwijzing van de verzoeker naar Afghanistan kan uit het voorliggende dossier evenmin worden afgeleid. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM in verband kan worden gebracht met de thans bestreden beslissing. Indien eventueel in de toekomst dergelijke uitwijzingsmaatregel zou worden genomen, dan kan de verzoeker in dat kader zijn middel genomen uit de schending van artikel 3 van het EVRM aanwenden tegen de beslissing die alsdan wordt genomen (cf. RvS nr. 9655, 14 mei 2013 (c)).

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.4 De verzoeker voert tevens een schending aan van artikel 8 van het EVRM en het proportionaliteitsbeginsel. Hij meent dat hij en zijn minderjarige broer een gezin vormen dat beschermd moet worden en stelt dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten een bruuske scheiding zal teweeg brengen van zijn broer die in België verblijft en wiens asielaanvraag werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal. De verweerder heeft volgens de verzoeker ook gefaald in het voeren van een proportionaliteitsonderzoek daar geen afweging zou zijn gemaakt tussen het algemeen belang en de belangen van de verzoeker, met name de risico's ingeval van verwijdering en de verbreking van de effectieve en bestaande familiebanden tussen de verzoeker en zijn minderjarige broer.

3.2.4.1 Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21). Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. In de feiten moet blijken dat de de persoonlijke band

tussen de familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is dan ook een feitenkwestie.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoeker geen enkel concreet bewijs levert dat er in zijn geval sprake is van een beschermenswaardig familie- en gezinsleven in België in de zin van het EVRM. De verzoeker stelt enkel dat hij een gezinsleven heeft met zijn minderjarige broer en dat de verweerder daarvan op de hoogte was middels briefwisseling tussen zijn raadsman en de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat de verzoeker van mening is dat hij een gezinsleven heeft met zijn broer, bewijst echter op geen enkele wijze dat de banden tussen de verzoeker en zijn minderjarige broer dermate hecht zijn dat er sprake is van een gezinsleven waarvoor de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

De verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat er daadwerkelijk een affectieve band of een afhankelijkheid bestaat tussen hem en zijn minderjarige broer. Ook in de brief dd. 25 april 2013, aan het verzoekschrift toegevoegd als stuk 2, wordt geen enkel concreet element aangebracht dat dergelijke bijzondere band aannemelijk maakt en wordt enkel verwezen naar de asielaanvraag van verzoekers minderjarige broer.

Bovendien zijn er indicaties in het administratief dossier die een hechte gezinsband tussen de verzoeker en zijn minderjarige broer tegenspreken. Zo blijkt dat de verzoeker zich in de periode april – juni 2012 naar Nederland heeft begeven om aldaar asiel aan te vragen. Hierbij ontkende hij aanvankelijk ooit elders asiel te hebben aangevraagd en pas na confrontatie met de gegevens uit de Eurodac-database bekende hij dat hij reeds in Italië en België asiel aanvraagde. Uit het overnameverzoek dat de Nederlandse autoriteiten aan de Belgische autoriteiten richtten in toepassing van de Dublin-II-Verordening blijkt dat de verzoeker zijn minderjarige broer in België achter liet. Het gegeven dat de verzoeker zich zonder zijn minderjarige broer naar Nederland begaf teneinde daar asiel aan te vragen, is dan ook niet te verzoenen met het beweerde gezinsleven met zijn minderjarige broer in België.

Aldus is de Raad van oordeel dat er geen indicaties zijn dat er tussen de verzoeker en zijn broer een voldoende hechte gezinsrelatie bestond op het moment van de bestreden beslissing. Een grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM kan slechts dienstig worden aangevoerd wanneer er ook daadwerkelijk een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van de genoemde verdragsbepaling wordt aangetoond. Nu dit *in casu* niet het geval is, kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen.

Waar de verzoeker er op alludeert dat er bij de bestreden beslissing een toetsing diende te gebeuren aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er nog op dat hiervoor geen grond is daar het buiten betwisting staat dat de verzoeker niet over enig verblijfsrecht in België beschikte die hem tot het uitoefenen van dergelijk gezinsleven in staat stelde. De bestreden beslissing houdt dan ook niet in dat de verzoeker een bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen noch dat hem het recht op voortgezet verblijf wordt ontzegd. In dergelijke situatie geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.4.2 Waar de verzoeker stelt dat er een afweging moet worden gemaakt tussen zijn belangen en het algemeen belang, geraakt hij niet verder dan de loutere verwijzing naar “*risico's ingeval van verwijdering*” en de “*verbreking van de effectieve en bestaande familiebanden*” tussen hem en zijn broer.

De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Er dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing, zoals reeds vastgesteld onder punt 3.2.3, er niet toe strekt de verzoeker te verwijderen naar zijn land van herkomst. De bestreden beslissing neemt een herhaalde asielaanvraag niet in overweging en gebiedt de verzoeker het grondgebied van het Belgische Rijk en dat van de Schengenlanden binnen de zeven dagen te verlaten, maar dwingt de

verzoeker in geen enkele mate om hem naar zijn land van herkomst te begeven. Daarnaast beperkt de verzoeker er zich toe louter te verwijzen naar de niet nader genoemde "*ernst van de gevolgen ingeval van gedwongen terugkeer naar het land van herkomst (in casu, provincie Ghazni, Afghanistan)*" en benoemt hij dus de door hem geponeerde risico's niet.

Wat het onderbreken van de familiebanden met zijn broer betreft, wijst de Raad er op dat de verzoeker niet goed geplaatst is om aan de verweerder te verwijten dat hij geen rekening heeft gehouden met de breuk met zijn broer daar uit de stukken van het dossier blijkt dat de verzoeker in april-juni 2012 zelf zijn minderjarige broer heeft verlaten om een asielaanvraag in te dienen in Nederland. Hieruit blijkt dat de verzoeker zelf het initiatief heeft genomen om zijn broer voor langere tijd te verlaten, zij het niet dat hij door de Nederlandse autoriteiten in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug aan België werd overgedragen. Bovendien merkt de Raad samen met de verweerder in de nota met opmerkingen op dat de bestreden beslissing de verzoeker geenszins verbiedt om het land terug binnen te komen nadat hij zich in regel heeft gesteld met de vereiste binnenkomst- en/of verblijfsvoorwaarden. Een eventuele scheiding tussen de verzoeker en zijn broer is dan ook slechts van tijdelijke aard, zodat er geen disproportionaliteit kan worden aangenomen tussen verzoekers persoonlijke belangen en het algemeen belang dat erin bestaat de correcte toepassing van de verblijfsreglementering te verzekeren.

Waar de verzoeker wederom verwijst naar het één en ondeelbaar karakter van zijn asielaanvragen en die van zijn broer en dat het niet behoorlijk is om de asielaanvraag van zijn broer wel over te maken aan het Commissariaat-generaal en die van hem niet, verwijst de Raad naar de bespreking hieromtrent in het eerste middel.

De verzoeker toont niet aan dat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de bestreden beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt.

De verzoeker toont dan ook geen schending aan van het proportionaliteitsbeginsel..

3.2.3 Het tweede middel is ongegrond.

3.3 De verzoeker heeft geen gegrond middel aangebracht dat kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE